

Å overleve etter Epstein

Marit Råbu

Psykologisk institutt, Universitetet i Oslo
mariraa@psykologi.uio.no

Forfatteren har undertegnet interessekonfliktkjema og oppgir ingen interessekonflikter.

Giuffres fortelling viser hvordan omgivelsene – også mennesker i maktposisjoner – velger å overse seksuelle overgrep.

BOK *Nobody's girl – A memoir of surviving abuse and fighting for justice*

FORFATTER Virginia Giuffre

ÅR 2025

FORLAG Alfred A. Knopf

SIDER 367

Nobody's girl – A memoir of surviving abuse and fighting for justice er en selvbiografi skrevet av Virginia Roberts Giuffre (2025), et av de mest kjente ofrene for Jeffrey Epstein og Ghislaine Maxwell. Den gjør virkelig vondt å lese. Jeg har tidligere fordypet meg i bøker om seksuelle overgrep (Råbu, 2024, 2025), og begynte å lese Giuffres bok da den kom ut i fjor høst, men la den vekk. Da Epstein-filene ble frigitt 30. januar i år, tok jeg meg sammen og leste videre. Det mest uutholdelige med boken er at den skulle være en fortelling om overlevelse. Isteden har den blitt en fortelling fra en som ikke overlevde. På mange måter er det en typisk fortelling om overgrep, selv om omfanget og bakteppet med milliardærer og elite gjør den spesiell. Det typiske er hvordan de utsatte jentene er sårbare fra før, og at så mange i omgivelsene ser en annen vei.

Virginia Roberts Giuffre deltok aktivt i kampen for å stille overgriperne til ansvar, og har medvirket i flere dokumentarfilmer og -serier som er laget om Epstein-saken. Hun skrev *Nobody's girl* sammen med journalist Amy Wallace. I april 2025, før boken kom ut, tok Giuffre sitt eget liv. Hun var 41 år og etterlot seg tre tenåringsbarn. I forordet i *Nobody's girl* forteller Wallace at Giuffre skal ha blitt fysisk mishandlet av ektemannen sin. I hovedteksten blir den samme mannen overveiende fremstilt nærmest som prinsen i eventyret. Da muligheten for å flykte fra Epstein og Maxwell oppsto, dukket redningsmannen opp og hjalp henne. Sammen skapte de et nytt liv og en familie i hans hjemland Australia, og levde sammen i 22 år.

Sammenhengende overgrep

Giuffres fortelling begynner da hun var barn i Palm Beach i Florida. I likhet med overleveren Marina Lacerda som nylig besøkte Norge, vokste Giuffre opp i en fattig familie hvor hun ble utsatt for omsorgssvikt og seksuelt misbruk. Det er mange hjerteskjærende detaljer i barndomsfortellingen hennes. For eksempel ga faren henne hesten Alice, men truet med å avlive den om hun motsatte seg misbruket eller fortalte om det til noen. Faren lånte henne ut til bestekompisen sin, så han også

kunne misbruke henne. Giuffre ble oppfattet som et vanskelig barn og bodde i en periode på en barnevernsinstitusjon. Hun rømte fra institusjonen, og ble voldtatt og mishandlet av menn som plukket henne opp mens hun var på rømmen. Å være *Nobody's girl* er å være en som ingen passer på.

Som sekstenåring, i 2000, begynte hun å jobbe som garderobeassistent på Donald Trumps feriested Mar-a-Lago i Palm Beach, hvor faren hennes arbeidet som vaktmester. Giuffre trivdes i spa-avdelingen og ville lære seg massasje. En dag hun satt i resepsjonen og leste en bok om massasje, ble hun kontaktet av Ghislaine Maxwell. Maxwell tilbød henne å møte en rik mann som kunne være interessert i å ansette en massør. Faren kjørte henne til Epsteins residens etter arbeidstid samme dag. Det såkalte jobbintervjuet besto i at Maxwell og Giuffre masserte Epstein mens de spurte henne ut om livet hennes. Hun kjente at oppmerksomheten gjorde henne godt, og delte mye av det vonde hun hadde opplevd. Deretter ble hun voldtatt av Epstein. Hun fikk 200 dollar, og ble bedt om å komme tilbake dagen etter. Med hennes erfaringsbakgrunn ble hun glad og stolt over at Epstein og Maxwell snakket om henne som *a keeper*, en de ville beholde.

Giuffre fant seg i mye og var vant til å tilpasse seg andres behov. Hun hadde knapt hatt penger før, og hadde ingen å klage til. Etter hvert fikk hun en leilighet og en arbeidsavtale hvor hun skulle være tilgjengelig når som helst hun ble tilkalt. Giuffre skriver om reiser hun ble tatt med på, og hvordan hun ble lånt ut til mektige og berømte forretningsmenn, forskere, også noen psykologiprofessorer, politikere og til daværende prins Andrew av Storbritannia. Enkelte utsatte henne for grov fysisk vold, hvor hun fryktet at hun skulle bli drept. Hun ble utsatt for tortur i forbindelse med at Epstein begynte å interessere seg for sadomasochisme.

Epstein trengte liksom stadig nye unge tenåringer å forgripe seg på – ifølge Maxwell hadde han behov for tre nye per dag. Han foretrakk de som nettopp hadde nådd puberteten. Det skal være mer enn tusen ofre. Mange ble også lokket til å bli medskyldige ved at de hjalp til med å rekruttere nye ofre inn i det som ble en stor overgrep-pyramide. Giuffre beskriver medskylden, at hun ble delaktig i å utsette andre for overgrep, som det aller verste hun ble manipulert til å delta i. Epstein hadde sagt at han «eide» det lokale politiet, i tillegg til at han hadde grep om mange andre mektige mennesker. Han hadde kameraer i alle rom på de mange eiendommene sine, og uttrykte at det var nyttig å ha noe på andre.

For jentene som ble en del av Epstein og Maxwells system, var inngangen ofte at Epstein ville hjelpe ubemidlede jenter som hadde et talent eller interesse for noe, for eksempel å tegne eller danse. Som velgjørere la de til rette for den enkelte, parallelt med de seksuelle overgrepene. Dobbeltkommunikasjonen var forvirrende, men for Giuffre var det et velkjent mønster å falle inn i. Tross alle krenkelsene hun ble utsatt for, utviklet hun en slags tilknytning til Epstein og Maxwell. Hun nevner selv Stockholm-syndromet for å beskrive det som skjedde med henne. Hun samlet på tegn på ømhet fra dem. Det var som om hun var barnet deres, som de brydde seg om. I 2002 fortalte de at de hadde bestemt at hun skulle bære fram et barn for dem. Giuffre visste av erfaring at hun ikke bare kunne avslå noe de ville ha av henne, og fikk forhandlet fram at hun skulle få reise og ta en massasjeutdanning i Thailand først. Det var på denne reisen at hun møtte mannen hun giftet seg med og rømte til Australia sammen med.

Hvordan overleve

Jeg har lett i fortellingen etter hva som hjalp Giuffre med å holde ut, håpe på et bedre liv og faktisk komme seg videre. Åpenbart var det lenge og innimellom mye godt i forholdet hennes til ektemannen, og foreldrene hans, som viste henne omsorg. Giuffre og mannen fikk tre barn, og engasjerte seg i

hverdagen og utviklingen deres. Hun hadde hele livet mange dyr – hunder, hester, høner, sauer og bier. Musikk og sangtekster var til hjelp for henne når hun ble overveldet av smerte, og musikk var en felles interesse i familien.

Etter at hun fikk barn nummer to, møtte hun en helsearbeider som så at hun strevde, og som støttet henne på måter som kjentes godt. I etterkant av den hjelpen kom hun i kontakt med en psykoterapeut som hun hadde ukentlige samtaler med gjennom mange år. Hun strevde med sterk angst og mareritt, og fikk diagnosen PTSD (posttraumatisk stresslidelse). Hun brukte angstdempende medisiner som hun i utgangspunktet hadde fått av Maxwell, og etter hvert ble avhengig av. Det at hun hadde utviklet en tilknytning til overgriperne, var noe som tok henne tid og krefter å arbeide med i psykoterapi. Terapeuten hjalp henne også med pusteteknikker, avspenningsøvelser og yoga, og hun hadde terapitimer per telefon når hun var i USA.

I en periode da Giuffre strevde tungt, hjalp hun datteren med å lage et demon-kostyme til halloween. Datteren ville være demonen Nezuko Kamado, en karakter fra en manga-serie. I motsetning til vanlige demoner trenger ikke Kamado blod, og er en som strever for å gjøre det onde om til noe godt. Giuffre ble rørt av å se hvordan datteren fanget opp og arbeidet med parallelle temaer. Det å delta i arbeidet for at de skyldige skulle bli stilt til ansvar, ble betydningsfullt, og i perioder bidro det til å gi Giuffre selvrespekt og krefter. Ikke minst var fellesskapet med andre som hadde erfart Epstein og Maxwells overgrep, og samarbeidet med advokater og journalister for å stille overgriperne til ansvar, noe som ga livet mening og retning.

Samtidig var kampen belastende. Hun ble utsatt for svertekampanjer og trusler fra mektige aktører. Fremmede biler satte fullt lys inn i huset deres om natta. Kampen medførte også lengre reiser til USA, og det å være borte fra barna og mannen skapte savn. Også i perioder hvor hun var hjemme, opplevde både hun selv og familien at hun var mentalt fraværende.

Omgivelsene vil ikke se

Giuffre var med på å oppsøke folk som hadde vært ansatt hos Epstein, i håp om at de ville fortelle om hva de hadde sett. Mange stengte døren og truet henne. De som slapp henne inn og snakket med henne, sa de ikke husket eller hadde sett noe. Det gjaldt for eksempel en sjåfør, og en kokk som hadde vist henne omsorg og pleide å gi henne pizza i strid med Epsteins kostholdsregime, der jentene skulle holdes radmagre. Vitnene var trolig redde for å havne i trøbbel selv, og de hadde kanskje fått betalt for å tie. På et tidspunkt i etterforskningen kom det fram at faren til Giuffre hadde fått overført en større pengesum fra Epstein akkurat på den tiden hun ble rekruttert.

Giuffre strakk seg langt for å opprettholde kontakten med foreldrene sine, tross alt. Hun bodde et par år i USA sammen med ektefellen og barna sine fordi hun ønsket kontakt med foreldrene og brødrene. Brødrene, som selv hadde fått barn, brøt med faren da de fikk vite om misbruket han hadde utsatt datteren sin for. Hun fikk etablert kontakt med moren sin, som kunngjorde at hun ikke orket å snakke med henne om fortiden. Opplysningen om pengeoverføringen til faren gjorde at Giuffre til slutt brøt med ham.

Jeg har tidligere skrevet om boken til Neige Sinno (2024), om hvordan ofre for seksuelle overgrep ofte får ansvar for skammen, og om hvilke psykologiske forsvarsmekanismer som kan bidra til at folk rundt ikke klarer å forholde seg til det som har skjedd (Råbu, 2025). I boken *Truth and repair. How trauma survivors envision justice* har den amerikanske forskeren og psykiateren Judith Herman (2023) beskrevet hvordan mennesker i omgivelsene ofte aktivt unngår å oppdage vold og overgrep, og later

som ingenting. I Epstein-saken har utallige mennesker i mektige posisjoner over tid vært med på å skjule, benekte, normalisere og bagatellisere forbrytelsene. Mange har også deltatt aktivt i overgrepene.

Det har kommet fram at flere nordmenn i maktposisjoner har hatt omfattende kontakt med Epstein. De tidligere toppdiplomatene Mona Juul og Terje Rød-Larsen er under etterforskning av Økokrim, og siktet for grov korrupsjon (Newth, 2026). Det samme gjelder tidligere statsminister Thorbjørn Jagland (Newth et al., 2026). Jagland har også vært leder for Nobelkomiteen og generalsekretær i Europarådet. Tidligere utenriksminister Børge Brende har måttet gå av som leder for World Economic Forum (Gjerstad, 2026), og kronprinsesse Mette-Marit er under press for å forklare seg (Bergem, 2026; Vartdal & Aas, 2026). I mediene er det først og fremst økonomi og korrupsjon det har handlet om etter frigivelsen av Epstein-dokumentene (Jakobsen, 2026; Newth et al., 2026). De systematiske overgrepene mot barn og unge jenter står i fare for å komme i skyggen.

Epstein var en mester i å knytte seg til mektige og betydningsfulle mennesker, og han lot til å ha hatt en interesse for prinsesser, særlig de inngiftede. I tillegg til Mette-Marit hadde han relasjoner til britiske Sarah og svenske Sofia. Epstein-overleveren Marina Lacerda som deltok i Debatten på NRK 17. februar (Vartdal & Aas, 2026), kritiserte Mette-Marit for kontakten hun hadde med Epstein. I det skriftlige svaret fra Slottet etter Lacerdas kritikk av Mette-Marit var det viktigste budskapet fra kronprinsessen en gjentakelse av at hun ikke visste. Dette til tross for at hun skrev til Epstein i 2011 at hun hadde googlet ham, og at det ikke så bra ut, etterfulgt av smiletegn.

Reparasjon

Herman (2023) har beskrevet hva som kjennetegner en unnskyldning som kan være til nytte for den som mottar den. En god unnskyldning må inneholde (1) anerkjennelse av det man selv har gjort galt (2), en forklaring av at det skjedde, og (3) ønske om å bidra til reparasjon.

Om vi skal tenke oss at de nevnte maktpersonene skulle ha svart på kritikken i tråd med disse forslagene, måtte de ha vist at de forstår hva det var ved kontakten deres med Epstein som kan såre andre. De kunne ha beklaget at relasjonen de hadde til Epstein og måten de kommuniserte med ham på, har bidratt til ekstra belastning for ofrene hans, og for andre som har vært utsatt for overgrep. Istedenfor å nekte for å ha visst noe kunne de ha innrømmet at de ikke tok inn over seg hvor alvorlige forbrytelsene hans var, og dermed bidro til bagatellisering. De kunne også ha erkjent at de selv på et vis ble forført av Epstein, og slik fikk en erfaring med hvilken makt han kunne få over folk. Videre burde de ha understreket at de tok sine valg fra maktposisjoner. De var voksne som burde ha visst bedre, slik at deres erfaringer ikke kan sammenlignes direkte med erfaringene til alle de som ble utsatt for overgrep da de var svært unge og i en vanskelig livssituasjon.

Et relevant spørsmål for oss som er behandlere, er: Hvordan kan vi bruke Guiffres fortelling til bedre å forstå hva mennesker som har så grimme erfaringer, trenger? Mange har erfaringer som kan minne om Guiffres, selv om de ikke er knyttet til verdens maktelite. Som Neige Sinno (2024) skriver og viser: Overgrep blir begått overalt.

Det minste vi kan gjøre, er å forholde oss til realiteten slik den kan være i all sin gru. Det å få fortelle kan være frigjørende i seg selv. Det var det Guiffre prøvde å få til med fortellingen i boken. Den skulle være et frigjøringsprosjekt.

Særlig når vi står overfor noe så smertefullt at det er en underdrivelse å si at vi blir overvældet, trenger vi også noe som er meningsfullt og håpefullt. Det er derfor nyhetssendinger tar med noen gode eller hverdagslige nyheter innimellom alt det forferdelige. Vi mennesker (og de fleste dyr) har det i oss å leke, og lek er helt sentralt for utvikling og vekst (Winnicott, 1971). Dessuten er lek meningsfullt og

vitaliserende i seg selv. Lek i alle sine former kan gi oss både avbrekk og nye perspektiver. Vi trenger å tenke på noe annet, se det fra en annen vinkel, huske at det fins mer enn tragedier og destruktivitet. I terapi kan det være viktig å veksle mellom å kjenne etter, å være i – men også å kunne distansere seg og reflektere omkring – kompliserte opplevelser, følelser og minner (Lisboa et al., 2026). Det er viktig å erfare at det går an å komme ut av tilstander som kjennes uutholdelige.

Giuffre viste dette i boken sin. Midt i en fortelling med grufulle detaljer skriver hun at hun trenger en pustepause, og at hun er sikker på at leseren også trenger det. Hun forteller om en familieutflukt til et fengsel som nå er museum. Australia har mange gamle fengsler, ettersom Storbritannia på 1800-tallet sendte hundretusenvise av straffanger dit. Hun beskriver en fengselscelle hvor hele den ene veggen utgjør et detaljert og avansert kunstverk, skrappt inn i celleveggen med en messingknapp fra en fangeuniform. Fangen slapp aldri ut i live, men Giuffre berømmer ham for å ha klart å holde håpet levende. Som hun skriver: «There's something within all of us, even when we're not aware of it, that fights to keep our spirits alive» (s. 109).

Ikke alle overlever

I perioden etter etterforskningen, høringer og rettssaker var Giuffre plaget av en rekke somatiske sykdommer. Hun var utmattet, og fikk hjernehinnebetennelse. Mens hun var på sykehus, falt hun og brakk nakken, og måtte i den sammenheng ha flere operasjoner. Hun utviklet kroniske smerter i nakken, fikk lungebetennelser og gjenstridige sårinfeksjoner, og ble diagnostisert med fibromyalgi, som innebærer kroniske smerter i kroppen og utmattelse. Det er velkjent at både immunforsvaret og autoimmune sykdommer henger sammen med traumer og belastninger. Giuffre ble avhengig av smertestillende medisiner. I 2022 gjorde hun to selvmordsforsøk, det ene mens hun var innlagt på sykehus. Hun beskriver imidlertid at hun kom seg igjen etter dette, og at hun og mannen fikk et nærere og sunnere forhold. Hun ba ham om å ta hånd om alle pillene hennes. Samtidig som hun tok imot hjelp, opplevde hun at hun selv hadde mer å gi og ikke bare var en som han måtte ta seg av.

At Virginia Giuffre tok sitt eget liv etter å ha skrevet en bok om overlevelse, vekker følelser som minner om de jeg har kjent i møte med selvmord og brå død ellers i livet: Både hjerte og hjerne vrenger seg. Man får intens trang til å vri tiden tilbake og gjøre det uopprettelige ugjort.

Giuffre erfarte og overlevde ekstreme belastninger i alle faser av livet, og gang på gang klarte hun å finne mening, godhet og glede til tross for alt hun ble utsatt for. Som mange andre selvmord går det an å tenke på det som en ulykke. Det kunne ha endt annerledes, om hun nok en gang hadde greid å komme seg ut av en umulig situasjon og en tilstand med overveldende smerte og håpløshet.

Referanser

- Bergem, I. M. (2026, 9. februar). Epstein-dokumentene: Hva visste kronprinsesse Mette-Marit? *Morgenbladet*. <https://www.morgenbladet.no/ideer/hva-visste-kronprinsessen/10189979>
- Giuffre, V. R. (2025). *Nobody's girl – A memoir of surviving abuse and fighting for justice*. Alfred A. Knopf.
- Gjerstad, T. (2026, 26. februar). Børge Brende trekker seg fra eliteforum. *Dagens Næringsliv*, 6–7. <https://www.dn.no/politikk/jeffrey-epstein/borge-brende/world-economic-forum/borge-brende-trekker-seg-fra-eliteforum/2-1-1949956>
- Herman, J. L. (2022). *Truth and Repair. How trauma survivors envision justice*. Basic Books.

- Jakobsen, H. Ø. (2026). Epstein-dokumentene: Slik skal UD ha spurt Mona Juul om Epstein-koblingen. *Morgenbladet*, 6–12. <https://www.morgenbladet.no/samfunn/slik-skal-ud-ha-spurt-mona-juul-om-epstein-koblingene/10197262>
- Lisboa, R., Barbosa, E., Moura, I., Salgado, J. & Sousa, M. (2026). Flexibility between immersion and distancing: Relationship with depressive symptoms and therapeutic alliance. *Psychotherapy Research*, 36(1), 139–151. <https://doi.org/10.1080/10503307.2025.2451330>
- Newth, M. (2026, 12. februar). Dette er innholdet i siktelsene mot Mona Juul og Terje Rød-Larsen. *Dagens Næringsliv*, 10–11. <https://www.dn.no/innenriks/dette-er-innholdet-i-siktelsene-mot-mona-juul-og-terje-rod-larsen/2-1-1941979>
- Newth, M., Berg, M., Johannessen, H. J. & Melgård, M. (2026, 12. februar). Økokrim har siktet Thorbjørn Jagland for grov korrupsjon. *Dagens Næringsliv*, 8–9. <https://www.dn.no/innenriks/okokrim/thorbjorn-jagland/okokrim-har-siktet-thorbjorn-jagland-for-grov-korrupsjon/2-1-1942732>
- Råbu, M. (2024). Bøker om overgrep og grooming: Når «Lolita» endelig kommer til orde selv. *Morgenbladet*, 22–24. <https://www.morgenbladet.no/ideer/boker-om-overgrep-og-grooming-nar-lolita-endelig-kommer-til-orde-selv/9200808>
- Råbu, M. (2025). Overgrepsutsattes ansvar for skammen. *Tidsskrift for Norsk psykologforening*, 6, 356–360. <https://www.psykologtidsskriftet.no/artikkel/2025as06ae-Overgrepsutsattes-ansvar-for-skammen>
- Sinno, N. (2024). *Trist tiger* (E. Halmøy, Overs.). Cappelen Damm.
- Vartdal, Å. & Aas, E. (Programledere). (2026, 2. februar). Mette-Marits kontakt med Epstein. I V. F. Haugen (Ansvarlig redaktør), *Debatten*. NRK.
- Winnicott, D. (1971). *Playing and reality*. Tavistock.

